

Kristus som evolusjonens vendepunkt

Ifølge Eckartshausen markerer Kristus evolusjonens vendepunkt. Den tinkturiske kraften som ble tilført vårt jordiske system ved Inkarnasjonen gjør at pilen begynner å peke oppover, den utstrømmende fasen er fullendt. Fra nå av går utviklingen langs den oppadgående buen, for til slutt å vende tilbake til Kilden. Eckartshausen skriver at dette vendepunktet skjedde midtveis i vår skapelsessyklus. Sitat fra andre brev:

«I tidens midte eller omslag var det nødvendig med en mektig handling som kunne vise alt på én gang – alt i den Ene. En universell skikkelse kom til syne og sammenføyde alle bildets fragmenter til fullkommen enhet. Han åpnet en ny dør og gjorde slutt på menneskets slaveri.»

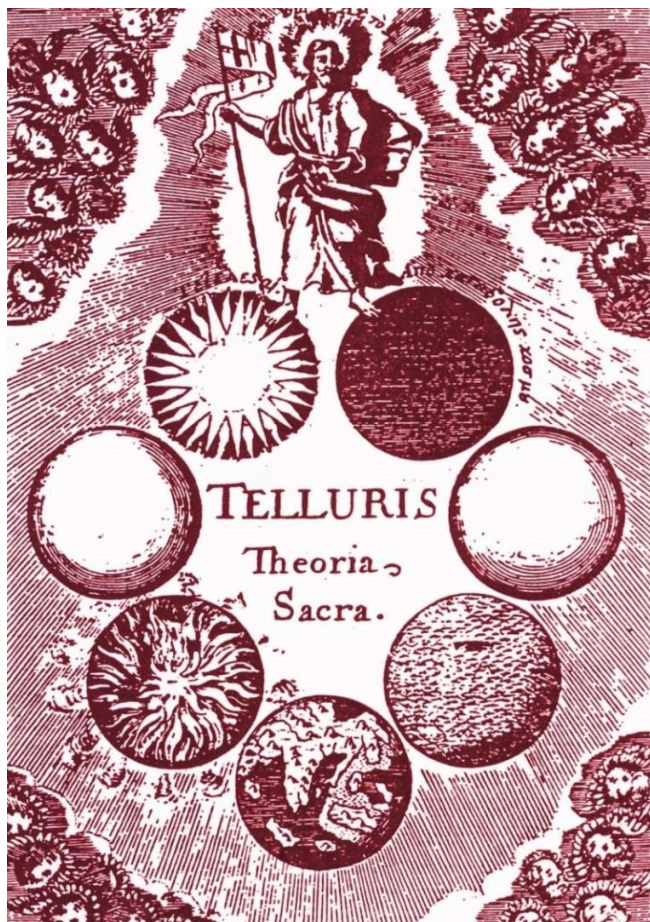
På neste side ser du forsiden av Thomas Burnets bok «*Telluris Theoria Sacra*» eller «*Jordens hellige historie*» fra rundt 1690. Her vil Burnet forene Bibelens skapelsesberetning med datidens vitenskap. Han ser for seg en skapelsessyklus med syv hovedfaser, som da tilsvarende de syv «dagene» i Genesis. På illustrasjonen står Kristus øverst som *Alfa* og *Omega*, eller utgangspunkt og endemål.*

Utstrømningsfasen går nedover på høyre side. Den fjerde og nederste sfæren er vår nåværende fase og Jordan slik den ser ut nå. Midtveis i denne fasen stiger Kristus ned og inkarnerer i det materielle. Det gjør at evolusjonen starter på den oppadgående buen på venstre side, tilbake til Kilden. Dette skjer altså når 3 ½ faser er unnagjort og 3 ½ faser gjenstår. Tallet for Inkarnasjonen er dermed 3 ½, noe vi senere skal komme tilbake til. Øverst til venstre ser vi sluttresultatet, der Jordan går sammen med Solen.

* Alfa eller A er den første bokstaven i det greske alfabetet, mens O-mega eller stor O er den siste bokstaven. Derfor viser uttrykket Alfa og Omega til helheten, fra begynnelse til slutt.

KARL VON ECKARTSHAUSEN

I Vestens esoteriske tradisjon sier man at hver av de syv hovedfasene er inndelt i syv sykluser som igjen har syv faser hver. Dermed blir det $7 \times 7 \times 7 = 343$ mindre faser totalt. 777 er det hellige tallet for vårt solsystem.¹⁸ Det står for fullendelse og fullkommengjørelse.

Forsiden av «*Telluris Theoria Sacra*» av Thomas Burnet.

Paralleller til Jesu liv

Tre hendelser står sentralt i fortellingen om Jesu liv: Fødsel, dåpen i Jordan, og korsfestelse. Vi skal nå se at Bibelens beskrivelse av disse tre begivenhetene samsvarer med Eckartshausens forståelse av Jesu rolle og oppgave.

Fødsel

I Lukasevangeliets andre kapittel står det at Jesus ble lagt i en krybbe etter fødselen, siden det ikke fantes ledig husrom for den unge familien. Altså ble Jesus født i en stall. I Betlehem på Jesu tid var det vanlig å bruke kalksteinshuler som stall for husdyrene. Det finnes flust av slike huler i regionen, fordi å grave en hule er en enkel og billig måte å skaffe seg husrom på. Den såkalte Fødselsgrotten i Betlehem har gjennom snart to tusen år blitt holdt for å være Jesu fødested, og pilegrimer fra hele verden valfarter til dette stedet.

Knapt hundre år etter Jesu død skriver Justin Martyren det følgende: «Josef slo leir i en hule nær landsbyen. Mens de var der ble Kristus født av Maria, og Han ble lagt i en krybbe. Og her ble Han funnet av magikerne fra Arabia.»* Origenes av Alexandria skriver noen tiår senere: «I Betlehem har man pekt ut hulen hvor Han ble født, og i denne hulen ble Han svøpt og lagt i en krybbe. Både folk fra området og fremmede som har kommet til troen, sier at Jesus virkelig ble født i denne hulen som blir tilbedt og holdt i ære av de kristne.»†

Kristus er altså «den hulefødte», det er Guds sønn som har brakt en guddommelig gnist fra det himmelske rike og ned i

* Fra Justin Martyrens «Dialog med Trypho», kap. LXXVIII. Justin levde fra cirka år 100 til 165.

† Origenes levde fra cirka år 185 til 254. Sitatet er fra «Contra Celsum».

materiens innerste. Det var et viktig poeng for datidens kristne, men som så mye annet har det forsvunnet ut av dagens overflatiske kristendom. I Antikkens greskspråklige verden var det imidlertid kjent tankegods. Mithraskulten var en forløper for kristendommen og hadde flere av de samme symbolene og ritualene. Som Jesus hadde guden Mithras blitt født i materiens indre, for ifølge læren ble han født ut av en klippe.¹⁹

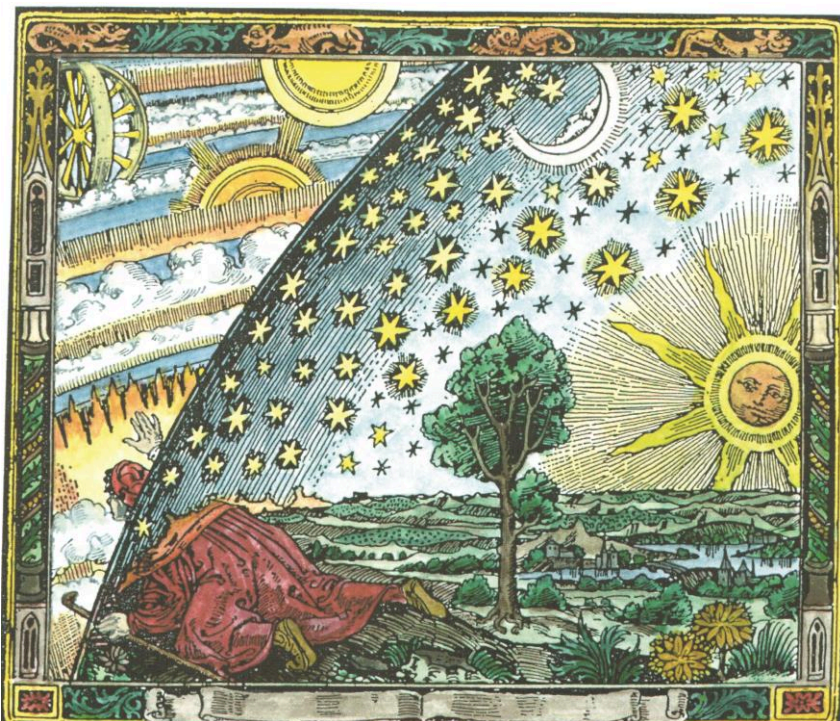
Dåp

Markusevangeliet starter med beretningen om Jesu dåp og legger dermed ekstra stor vekt på denne hendelsen. Slik beskriver Markus dåpen i Jordan: «På den tiden kom Jesus fra Nasaret i Galilea og ble døpt i Jordan av Johannes. Straks Han steg opp av vannet, så Han himlene dele seg, og Han så Ånden komme ned over seg som en due. Og det lød en røst fra himmelen: «Du er min Sønn, den elskede, i deg har jeg min glede.»*

Legg merke til at det står «himlene» i flertall. I Antikkens verdensbilde var jordkloden den fysiske verdens midtpunkt. Måne, Sol og datidens fem kjente planeter sirkulerte rundt Jorden i hver sine sfærer, og dette var de syv himlene. Utenfor den syvende himmel eller sfære lå firmamentet med fiksstjernene. Firmamentet var et «skall» som lå rundt hele den skapte verden, mens Gudsriket var på utsiden. Fiksstjernehimlen ble også kalt den åttende sfære eller Ogdoaden, og gnostikerne koblet den til Kristus. Han ble holdt for å være et forbindelsesledd mellom Guds rike på *utsiden* av fiksstjernehimlen, og den skapte verden med de syv himlene på *innsiden*. Jesus Kristus ble av den grunn forbundet med tallet åtte. Som vi skal se litt senere, har det greske navnet for Jesus tallverdien 888.

* Mark. Kap. 1, 9-11. Den norske oversettelsen har ordet «himmelen» i entall, men i den greske originalteksten står det i flertall, som οὐρανοῦς - himlene.

KOMMENTAR TIL FEMTE BREV

Alkymistisk illustrasjon fargelagt av Adam McLean, Alchemy Web Shop. En åndelig søker får se Guds rike på den andre siden av fiksstjernehimlen. De forskjellige «himlene» er ikke fysiske sfærer, men bevissthetsnivåer man kan komme i kontakt med gjennom oversanselige opplevelser. Bruker vi terminologi fra strengeteorien som ble omtalt i kommentaren til første brev, kan vi si at disse himlene er forskjellige «branes» i «hyperspace».

I datidens verdensbilde styrte Sol, Måne og planeter menneskets skjebne. Det er noe vi kjenner fra astrologi, og i Antikken for to tusen år siden var dette en allment akseptert forestilling. Hvert menneske hadde sin skjebne, på gresk *Heimarmene*, som kom til uttrykk i planetenes ferd på stjernehimmelen. Historikeren Josefus forteller i «*Den jødiske krigen*»:

«... fariseerne tilskriver Heimarmene og Gud alt som skjer. De hevder at det først og fremst er menneskets eget ansvar om det handler korrekt eller ikke, men i hver handling spiller allikevel Heimarmene med».²⁰

De syv planetsfærene representerte Heimarmene, det vil si skjebnen, loven eller karma. Når himlene ved Jesu dåp blir delt eller kuttet over av «duen», betyr det at mennesket frigjøres. Under dåpen i Jordan skapes det en passasje. Ned gjennom denne passasjen begynner det å strømme en åndelig kraft, fra Gudsriket og inn i det jordiske. Dette er «Tinkturen» eller Kristusimpulsen som skal frigjøre menneskene.

I Galaterbrevet skriver Paulus om frigjøringen av menneskeslekten: «La meg forklare dette. Så lenge en arving er umyndig, står han likt med en slave, enda han eier alt. Han står under formyndere og forvaltere helt til den tiden hans far har fastsatt. Slik er det også med oss. Da vi var umyndige, var vi slaver under grunnkreftene i verden. Men i tidens fylde sendte Gud sin Sønn, født av en kvinne og født under loven. Han skulle frikjøpe dem som sto under loven, så vi kunne få retten til å være Guds barn.»* Det greske ordet «*stoicheion*» har her blitt oversatt med «grunnkreftene». Ordet kan også bety «de himmelske legemer» eller «planetene», fordi man tenkte seg at grunnkreftene som styrte menneskets skjebne viste seg i planetene. Sitatet fra Paulus kunne derfor like gjerne blitt oversatt med «... vi var slaver under planetkreftene i Kosmos».

* Gal. Kap. 4, 1-5.

KOMMENTAR TIL FEMTE BREV

Dåpen fant sted like ved Jordan-elvens utløp i Dødehavet, mer enn 400 meter under havets overflate. Ingen andre steder på jordkloden kommer man nærmere Jordens sentrum, uten å gå inn i en hule. Dette stemmer perfekt med tematikken rundt Jesu hulefødsel. Siden denne geografiske kunnskapen var ukjent for to tusen år siden, kan man ikke hevde at symbolikken ble utpønsket av kløktige evangelieforfattere.

Under dåpen ble de syv himmelsfærene delt, og gjennom den nyåpnede kanalen kom Ånden ned som *en due*. For å forklare due-symbolikken må vi innom et tallsystem som kalles gematria. Tallsymbolene vi bruker i vår tid, altså 0, 1, 2, 3, osv, ble utviklet i India og brakt til Europa av araberne i middelalderen. Før den tid brukte man romertall i Romerriket, mens i den greske og hebraiske kulturen brukte de alfabetets bokstaver også som tall. Det vil si at den første bokstaven A hadde tallverdien 1, B var 2, osv. I vedlegg kan du se tabeller med tallverdier for de greske og hebraiske bokstavene. Alle som kunne lese og skrive visste samtidig tallet som den enkelte bokstaven sto for.

Siden hver bokstav har en tallverdi, får også hvert ord et tall. Det er bare å summere tallverdiene for de enkelte bokstavene i ordet. Bokstavenes tallverdier ble altså brukt i det daglige og var ikke et hemmelig kodesystem. Men i tillegg ble gematria benyttet i filosofi, mytologi og mysteriekulter for å gi en ekstra dybde til stoffet. Gjennom ordenes tallverdier kunne man formidle en esoterisk lære.

Vi kan blant annet se at flere greske guder har fått et navn der tallverdien har spesielle matematiske eller geometriske egenskaper. I omtalen av Jesu fødsel ble guden Mithras nevnt, og dette gudenavnet skrives slik på gresk: **Μιθρας**. Oversatt til latinske bokstaver blir det M, I, Th, R, A, S. (I det greske alfabetet er Th en egen bokstav, og denne har tallverdien 9). Tallet for hele ordet Mithras blir på gresk $40+10+9+100+1+200 = 360$.

Dette tallet viser til sirkelens 360 grader, altså en helhet og fullkommenhet som inkluderer alt.

Et studium av Bibelen viser fort at både Det gamle testamente skrevet på hebraisk og Det nye testamente skrevet på gresk er gjennomsyret av gematria. Vi skal nå se på det greske ordet for *due*, som under dåpen i Jordan symboliserer Åndens nedstigning. Due heter på gresk **Περίστερα** eller «Peristera», og tallverdien er $80+5+100+10+200+300+5+100+1 = 801$.

Dette er et spesielt tall, fordi 801 er summen av første og siste bokstav i det greske alfabetet, altså A med tallverdi 1 og O-mega (stor O) med tallverdi 800. $1 + 800 = 801$. I Åpenbaringen Kap. 1.8 står det: «Jeg er Alfa og Omega sier Herren Gud, han som er og som var og som kommer, Den allmektige». Altså er Alfa og Omega et symbol på Gud, og Kristus som bærer av Guddoms-gnisten. Alfa og Omega står for helheten. Som Eckartshausen skriver representerer Kristus *alt i den Ene*, og Han «sammenføyde alle bildets fragmenter til fullkommen enhet».

Kunnskapen om gematria var godt kjent i Antikken da Bibelen ble nedskrevet. Blant dem som brukte gresk og hebraisk var teknikken utbredt, mens de som skrev på latin gjerne ikke hadde den samme kunnskapen. Kirkefaderen Tertullian var skeptisk til teoriene om hemmelig innhold i Bibelen. Vi inkluderer allikevel et sitat fra ham for å vise at man i Antikken hadde kjennskap til gematrisk tolkning av kristendommens skrifter:

«Etter disse kom Marcus og Colarbasus som lagde seg en ny kjetterlære ut av det greske alfabetet. For de hevder at uten kunnskap om de greske bokstavene kan man ikke komme frem til sannheten, nei enda mer, de sier at den hele og fullkomne sannhet er å finne i disse bokstavene. For dette var grunnen til at Kristus sa: «*Jeg er Alfa og Omega*». Faktisk sier de at Jesus Kristus steg ned da duen kom ned over Jesus. Og siden due på gresk heter **Περίστερα** (peristera), har den i seg tallet DCCCI.»²¹

KOMMENTAR TIL FEMTE BREV

Dåpen i Jordan. I form av en due strømmer den åndelige kraften ut fra Guds rike. Den passerer ned gjennom himmelsfærene for å innvie Jesus som står på Jorden. Dette skjer på det laveste punktet på jordklodens overflate, et vitenskapelig faktum som var ukjent for bibelforfatterne.

Død

Vi går nå videre til korsfestelsen. I Bibelen står det at korsfestelsen skjedde på «et sted som heter Golgata – det betyr Hodeskallen».²² Selv om man aldri har klart å lokalisere dette stedet, antok man fra de tidligste tider at det var på et fjell, en bakketopp eller eventuelt en klippe. Her kan man merke seg den indre symbolikken i historien om Jesu liv. Det skjer en stigning, fra fødselens nadir eller laveste punkt og oppover mot Himmelriket: Fra hulefødselen i Jordens indre, til dåpen som skjedde på det laveste punktet på Jordens overflate, og så avslutningen på et fjell eller en klippe.

I det øyeblikk da Jesus utåndet skjedde følgende: «Da revnet forhenget i tempelet i to, fra øverst til nederst. Jordan skalv, og klippene slo sprekker.»* Her kan vi se tydelige paralleller til Jesu fødsel og dåp. Historikeren Josefus beskriver tempelforhenget i «*Den jødiske krigen*». Han forteller at det er 24 meter høyt og har: «babylonsk billedvev med broderier av blått, fint lin og dessuten skarlagensrødt og lilla, tilvirket med forbløffende dyktighet. Materialet var heller ikke uten mystisk mening, for det representerte universet. På teppet var det et panoramabilde av hele himmelen.»†

Så da forhenget i tempelet revnet fra øverst til nederst, var det de syv himmelsfærene som ble delt. Med andre ord, slik himmelsfærene ble delt under dåpen i Jordan for å frigjøre menneskene

* Matt. Kap. 27.51. Ut fra de historiske data er den mest sannsynlige datoen for korsfestelsen fredag 3. april år 33. I samme tidsrom skjedde det et større jordskjelv i området. (Kilde: Jefferson B. Williams, Markus J. Schwab & A. Brauer (2012): «An early first-century earthquake in the Dead Sea», *International Geology Review*, 54:10, 1219-1228)

† Josefus levde fra omkring år 37 til 100, og sitatet er fra hans historiebok «*Den jødiske krigen*». Utdraget er hentet fra David Ulanseys «*The heavenly veil torn: Mark's cosmic Inclusio*». Denne artikkelen er å finne på internett og ble første gang publisert i «*Journal of Biblical Literature*», våren 1991.

KOMMENTAR TIL FEMTE BREV

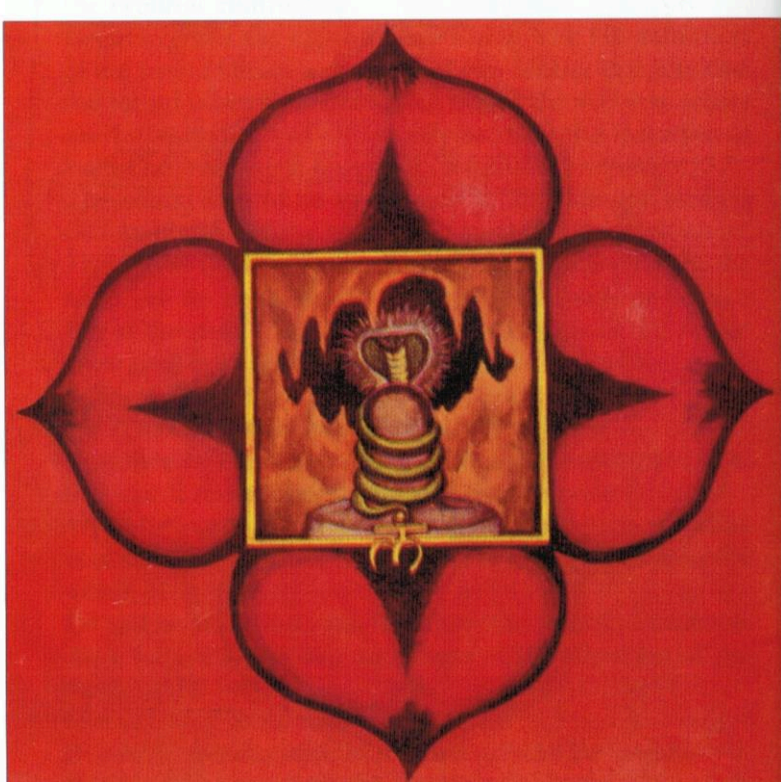
fra Heimarmene og «grunnkreftene i verden», slik flerres himmel-sfærene idet Jesus dør. Samtidig slår klippene sprekker, og det kommer en åpning ned til Jordens indre. Beskrivelsen av dødsøyeblikket gjentar symbolikken fra Jordan-dåpen og grotte-fødselen. Det er Himmel og Jord som knyttes sammen, idet en passasje åpnes fra Guds rike på utsiden av himmelhvelvingen og helt ned i materiens innerste. Det er dette Eckartshausen beskriver i femte brev. Han brukte imidlertid egne oversanselige visjoner som utgangspunkt, og ikke finlesning og tolkning av evangeliene.

Den oppkveilede kundalini og evolusjonens vendepunkt

Kommentaren til fjerde brev tok for seg hinduismens fremstilling av skapelsen, der *Shakti* strømmer ut og ned, i form av Urslangen Ananta, og skaper verden. Dette er utstrømningsfasen. En gnist av den opprinnelige, rene Shakti ligger lagret i hver enkelt av oss. Som kundalini skal den bevege seg opp gjennom mennesket og tilbake til Opphavet. Dette er tilbakestrømningsfasen. Hele tiden er det Shakti som virker, det er samme kraft som strømmer ut og inn, og dette utgjør en skapelsessyklus – det er *Brahmans utpust og innpust*.

På neste side ser du symbolet for Muladhara, det nederste chakra hvor kundalini ligger i dvale. Kundalini-slangen er kveilet 3 ½ gang rundt en sten, for å vise at Shakti her har kommet halvveis i den syvfoldige skapelsessyklusen. Tallet 3 ½ symboliserer vendepunktet i evolusjonen.

Stenen som slangen kveiler seg rundt er en *lingam*, som er et symbol på det mannlige kjønnsorgan. Den er omsluttet av en trekant som forestiller *yonis*, hinduismens symbol på det kvinnelige kjønnsorgan. Den seksuelle symbolikken skal vise at kundalini er en skapende energi som leder til forening og syntese.

Slange-energien er selve livskraften, den er «det universelle livsprinsippet» som Teilhard de Chardin formulerer det. Et aspekt av Shakti-kundalini manifesterer seg på det biologiske plan som seksualitet, altså å frembringe liv gjennom å forene det maskuline og feminine. På et høyere plan leder den samme kraften, nå foreddet, til menneskesjelens forening med det guddommelige. Derfor benyttet man ofte samleie eller bryllup som symbol på åndelig Opplysning. Denne symbolikken brukes også i Bibelen, der det fortelles om blant annet «Lammets bryllup» og «Bryllupet i Kana».

KOMMENTAR TIL FEMTE BREV

Som nevnt symboliserer tallet $3 \frac{1}{2}$ vendepunktet i evolusjonen. Dette tallet er også å finne i Bibelen, hvis man bare leter litt. La oss gå til Johannes' Åpenbaring, som skildrer den makrokosmiske og mikrokosmiske utviklingen i symbolske bilder og visjoner. Utviklingen av hele vårt solsystem og innvielsesprosessen for det enkelte menneske beskrives parallelt i denne Bibelens siste bok, ut fra læren om at Makrokosmos gjenspeiles i Mikrokosmos.²³

I Åpenbaringen Kap. 12, 5-6 står det: «Da fødte hun et guttebarn som en gang skal styre alle folkeslag med jernstav. Og barnet ble rykket opp til Gud, til hans trone. Men kvinnen rømte ut i ødemarken, til et sted som Gud hadde gjort i stand, og der skulle hun i 1260 dager få den maten hun trengte.»

I Antikken hadde man 360 dager i et år, så 1260 dager blir $3 \frac{1}{2}$ år. «Barnet» er Kristus, som inkarnerte og deretter fór opp til himmelen ved halvgått løp, da $3 \frac{1}{2}$ faser gjensto av skapelses-syklusen.* Forfatteren legger inn enda et hint litt lenger nede om at tallet vi skal frem til er $3 \frac{1}{2}$. I kapittel 12.14 står det: «Men hun fikk de to vingene til den store ørnen, så hun kunne fly ut i ødemarken til sitt sted og få den maten hun trenger i én tid og tider og en halv tid, langt borte fra Slangen.» 1 tid, 2 tider og $\frac{1}{2}$ tid blir til sammen $3 \frac{1}{2}$ tider, eller $3 \frac{1}{2}$ faser. I Åpenbaringen Kap. 11.2 står det at hedningene skal trampe ned den hellige byen i 42 måneder, som er $3 \frac{1}{2}$ år og viser til halvgått løp av skapelsens syv faser. Etter 42 måneder får vi «tidens midte eller omslag», som Eckartshausen skriver. Siden dette var hemmelig kunnskap legger ikke forfatteren innholdet åpent frem.

* Litt om den øvrige symbolikken i sitatet fra Åpenbaringen: «Kvinnen» er verdenssjelen eller «Anima mundi» når man tolker teksten makrokosmisk, og menneskesjelen når man tolker mikrokosmisk. «Ødemarken» er et symbol på den materielle verden. Her får vi «den maten vi trenger» for de resterende $3 \frac{1}{2}$ fasene. Det vil si at vi får opplevelser og erfaringer som vi trenger i vår spirituelle utvikling. «Jernstaven» er den oppvåknete og oppreiste kundalini.

Kristus og kundalini

Uansett hvordan man tolker Bibelens skapelsesberetning, kan man ikke komme bort fra at hovedtrekkene også finnes i hinduismen. Først er det en oppstart av syklusen, «*Bli lys*». Så kommer et Fall eller nedstigning bort fra den opprinnelige, guddommelige verden. Fallet representeres i begge religioner av Slangen. I likhet med hinduismen sier også kristendommen at det i løpet av skapelsesyklusen skjer et vendepunkt, i og med at Messias kommer. Kristus inkarnerer for å lede menneskene tilbake til det guddommelige. Mens Slangen i Bibelen er *veien bort* fra det guddommelige, representerer Kristus *veien tilbake* til det guddommelige. Dermed er Slangen og Kristus to aspekter av samme utviklingsyklus.

En slik tolkning av Slangen i Bibelens skapelsesberetning samsvarer med slangesymbolikken i en rekke andre kulturer. Enten vi ser til Amerika, Afrika, Europa eller Asia er slangen et arketyrisk symbol for fruktbarhet, skapelse og kreativ livskraft. Det gjelder blant Hopi-folket i Nord-Amerika som avholdt årlige slangedanser for å fornye naturens fruktbarhet, aztekerne i Mexico som tilba Quetzalcoatl, den fjærkledde slangen, grekerne der Asklepios med slangestaven var guden for helbredelse, og hinduistene med sin Ananta og kundalini. Ifølge San-folket i Botswana var det en pytonslange som sto for skapelsen av verden. De har et ritualsted i en liten grotte der de dyrker pytonslangen, og i grotten finnes det uthugginger i sten som forestiller en slange. Uthuggingene er mer enn 70 000 år gamle, så det betyr at slange har vært et symbol for skapelsen i minst så lang tid.*

* Dette er omtalt i «Apollon» nr. 4, 2006. «Apollon» er et forskningsmagasin fra Universitetet i Oslo. Og 70 000 år er ikke en skrivefeil.

KOMMENTAR TIL FEMTE BREV

Asklepios med slangestaven. Asklepios var grekernes gud for helbredelse. Slangen representerer livsprinsippet, mens staven står for menneskets ryggspyule. Slangen kveiler seg opp langs staven, slik yogatradisjonen sier at kundalini stiger opp langs ryggspyulen. Statue i museet i Epidauros, Hellas.

Hinduismen sier at alle guder og andre åndevesener er skapt av Brahman. I sin essens er hinduismen derfor monoteistisk, fordi det finnes kun én evig, ikke-dual og ikke-skapt Gud som alt utgår fra. Kristendommen er også monoteistisk. Og der hinduismen forteller om flere guder, legger Bibelen ut om Elohim, Jahveh, engler, gudesønner, satan, demoner, fyrstedømmer, makter, mørkets herskere, de syv ånder foran tronen, de tjuefire eldste, de fire livsvesener, og så videre.²⁴

Alle disse vesenene er uansett utgått fra den ene og evige Gud. Siden Gud er «alt i alle» som Paulus skriver, så må alt det skapte ha kommet fra Gud og dermed være aspekter av den høyeste Guddommen. Det gjelder også Slangen som beskrives i Bibelen. Ut fra dette kan vi slutte at både Slangen og Kristus er utgått fra Gud, de er begge aspekter av den ene, ikke-duale Gud, og dypest sett representerer de derfor det samme. Dette var et viktig poeng for mange kabbalister og gnostikere i kristendommens tidlige fase, blant annet den retningen som kaltes *ofiter*.^{*} I et bokverk fra omkring 200-tallet med tittelen «*Mot all kjetterlære*» står det at ofitene lovpriste Slangen og foretrakk den fremfor Kristus. Epifanius av Salamis skriver rundt hundre år senere at ofitene *likestilte* Slangen med Kristus, noe som stemmer bedre med symbolikken i Bibelen.[†]

Ofitene anklages og kritiseres for kjetteri i de to nevnte bøkene. I kristendommens første århundrer var det en hard kamp mellom forskjellige teologiske retninger. I denne kampen var det den vestlige, latinske versjonen av kristendommen som gikk av med seieren, på bekostning av kristne tenkere som var inspirert av gresk, jødisk og egyptisk visdomstradisjon.

* Navnet «ofit» kommer fra gresk ὄφις, ophis, som betyr slange.

† Forfatteren av «*Mot all kjetterlære*» er ukjent og ble kalt Pseudo-Tertullian. Det andre bokverket som det refereres til er «*Panarion – en avhandling i tre bøker mot åtti sekter*». Det er skrevet av Epifanius av Salamis, som levde omkring år 320 – 400.

KOMMENTAR TIL FEMTE BREV

Årsaken til at latinsk teologi vant frem var i første rekke maktpolitiske forhold, og da særlig keiser Konstantin den Stores favorisering av den vestlige retningen under kirkemøtet i Nikea i år 325. Politisk makt representerer ikke alltid sannheten, men det endte uansett med at teologene som hadde keiseren på sin side fikk bestemme retningen.

I likhet med andre gnostikere og kabbalister brukte ofitene gematria for å avdekke Bibelens esoteriske innhold. På hebraisk skrives Messias **מָשִׁיחַ**, altså **M Sh I Ch** med latinske bokstaver. Dette ordet har tallverdien $40+300+10+8 = 358$ etter hebraisk gematria. Slangen som opptrer i Bibelens skapelsesberetning kalles nachash og skrives **נָחָשׁ** (**N Ch Sh**). Tallverdien for dette ordet er $50+8+300 = 358$, altså samme tallverdi som Messias. I gematria sier man at ord med samme tallverdi har de samme egenskapene.

Ut ifra tallverdien på ordene vil man kunne trekke en parallell mellom Slangen og Messias/Kristus. Men kan hende er sammen-
treffet i tallverdi bare tilfeldig? Nei, ikke hvis vi tar med i betraktningen at denne tolkningen gir Genesis en filosofisk konsistens og et innhold som er på linje med andre skapelsesberetninger fra forskjellige deler av verden. Som tidligere nevnt står Slangen for *veien bort* fra det guddommelige, mens Messias står for *veien tilbake* til det guddommelige. De representerer dermed forskjellige faser av samme syklus og vil derfor kunne symboliseres med det samme tallet - **358**.

Ser vi til Det nye testamente som ble skrevet på gresk, finner vi et tegn som tyder på at tallverdien 358 ikke er tilfeldig. Messias ble på gresk kalt «Jesus», «Kristus» og «Jesus Kristus». Tallverdiene for disse navnene er i gresk gematria:

Jesus =	Ihsouç =	888
Kristus =	Xristoç =	1480
Jesus Kristus =	Ihsouç Xristoç =	2368

KARL VON ECKARTSHAUSEN

De tre tallene står til hverandre som forholdet mellom 3, 5, 8. For å tydeliggjøre poenget kan vi dele tallene på 296:

$$\begin{array}{rcl} 888 & \div 296 = & 3 \\ 1480 & \div 296 = & 5 \\ 2368 & \div 296 = & 8^* \end{array}$$

Slangen og Messias står for to aspekter av evolusjonen og det universelle livsprinsippet. Tallet deres, 358, representerer den såkalte Fibonacci-tallrekken som går slik: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, osv. Et nytt tall legges til rekken ved å summere de to foregående. Mange vekst- og skapelsesprosesser i naturen følger mønsteret i denne tallrekken. 358 som representant for Fibonacci-tallene viser til det arketypiske mønsteret for evolusjonen. Når tallrekken går mot uendelig, vil forholdet mellom to påfølgende Fibonacci-tall nærme seg stadig mer grenseverdien ϕ eller Det gylnе snitt. Fibonacci-tallene er altså nært beslektet med Det gylnе snitt og alle figurer dette genererer, som det gylnе rektangel, det gylnе triangel, den gylnе spiral, pentagon og pentagram.

Noen vil kanskje reagere på symbolikken og mene at det er usmakelig å sammenligne en slange med Jesus. Men den kritikken må man i tilfelle rette mot forfatteren av Johannes-evangeliet, som trekker en parallell mellom Jesus og en slange. I Johannes Kap. 3 blir Nikodemus undervist om den åndelige Gjenfødelse. Jesus forklarer at man må bli «født av vann og ånd» for å kunne skue Guds rike, noe som omtales i kommentaren til sjetten brev. Litt lenger nede, mens temaet fortsatt er Gjenfødselen, kommer Jesus med dette utsagnet: «Slik Moses løftet opp slangen i ørkenen, slik må Menneskesønnen bli løftet opp».[†]

* I vedlegg vil du finne tabeller som viser tallverdiene for de greske og hebraiske bokstavene.

[†] Johannes Kap. 3.14.

Gjennfødselen skjer altså ved å løfte opp slangen, akkurat slik det undervises om kundalini i yogatradisjonen. Da vil Menneskesønnen bli manifestert, det vil si Kristusbevisstheten, en syntese av Fader og Sønn, De vises Sten - **ABN**.*

Moses' ildslange, laget av kobber

La oss gå til fortellingen om Moses og slangen som det henvises til i Johannesevangeliet og se hva vi finner: I fjerde Mosebok står det: «Lag deg en ildslange og sett den på en stang! Alle som blir bitt, skal se opp på den. Da skal de leve.» Moses laget en kobberslange og satte den opp på stangen.»²⁵ Parallellene til hinduismens lære om kundalini er tydelige: slangen skal «settes opp på stangen», som da er menneskets ryggsøyle. Det er en *ildslange*, og i hinduismen blir kundalini ofte kalt kroppens indre ild.

Samtidig er det en *kobberslange*, fordi kobber er koblet til planeten Venus og dermed til menneskets kjærlighetsdrift og seksuelt begjær. Dette var alminnelig viten i Antikken.²⁶

Å sette kobberslangen opp på stangen er Eckartshausens hemmelige legemiddel. I stedet for å sløse med «kobberet» kan det sublimeres oppover langs ryggsøylen gjennom en personlig og åndelig utviklingsprosess. Slangen med tallverdi **358** vil da transmuteres til Kristusbevissthet eller Messias, også med tallverdi **358**. Dette er den skjulte sammenhengen mellom Gud, naturen og mennesket som Eckartshausen skriver om i femte brev.

* I kommentaren til fjerde brev er uttrykket **ABN** forklart.

«*Moses Erecting the Brazen Serpent*». Maleri av William Blake fra omkring 1802. «Slik Moses løftet opp slangen i ørkenen, slik må Menneskesønnen bli løftet opp» (Joh. Kap. 3.14.) Vi ser at folkene rundt Moses har problemer med å sublimerer og transmutere slangekraften.²⁷

Slangen som Moses «reiser opp på en stang» heter *nachash* på hebraisk og har den gematriske tallverdien 358. Også det hebraiske ordet for Menneskesønnen, *Messias*, har tallverdi 358. Vi vet at gematria ble brukt både i gresk og hebraisk språk i Antikken. Kan dette sammentreffet da være tilfeldig?